

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoKR/6/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5121205310
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5121205310.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Erika Vargu, v sporovej právnej veci žalobcu: G. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. N. XXXX/XX, XXX XX I., zastúpeného zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s.r.o., so sídlom Potočná 2835/1 A, 022 01 Čadca, IČO: 36 866 849, proti žalovanému: DPS financial consulting, s.r.o., so sídlom Tamaškovičova 17/2742, 917 01 Trnava, IČO: 46 713 930, zastúpenému zástupcom: advoconsulting s.r.o., so sídlom Tamaškovičova 17/2742, 917 01 Trnava, IČO: 47 253 428, v konaní o vylúčenie majetku zo súpisu, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č.k. 43Cbi/6/2021-149 zo dňa 17. februára 2022, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 43Cbi/6/2021-149 zo dňa 17. februára 2022 potvrdzuje.

Žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením okresný súd konanie zastavil a o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania. Žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Žilina dňa 15.06.2021 domáhal voči žalovanému vylúčenia majetku zo súpisu majetku všeobecnej podstaty úpadcu W. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. M. X/X, XXX XX U., v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 1OdK/7/2017. Na odôvodnenie žaloby žalobca uviedol, že zo strany žalobcu bola po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu W. E. u správcu uplatnená námietka v zmysle § 167j ods. 2 zákona č. 7/2002 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii. Uplatnenie námietky bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 21.06.2019. Predmetnou námietkou žalobca namietal z dôvodov v nej uvedených zapísanie do súpisu nehnuteľnosti vedené Okresným úradom Čadca, katastrálny odbor, zapísané na LV č. XXXXX pre okres Čadca, k.ú. I. a to rodinný dom súp. č. XXX nachádzajúci sa na parcele CKN č. 7230/1 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 528 m², pozemok parcela CKN č. 7230/1 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 528 m².

2. Podaním doručeným okresnému súdu dňa 01.02.2022 žalobca vzal žalobu v celom rozsahu späť a navrhol konanie zastaviť. O trovách konania navrhol rozhodnúť tak, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania. Žalobca poukázal na to, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXXX, k.ú. I. a to rodinný dom súp. č. XXX a parcela CKN č. 7230/1 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 528 m², ktorých vylúčenia zo súpisu sa žalobca žalobou domáhal, boli na dobrovoľnej dražbe dňa 21.01.2022 vydražené. Preto s poukazom na uvedené zobral žalobca žalobu v celom rozsahu späť, má za to, že žalobca procesne nezavinil zastavenie konania. Zároveň predložil oznámenie o výsledku dobrovoľnej dražby zo dňa 21.01.2022.

3. S poukazom na § 144 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 145 ods. 1 a 2 CSP, § 146 ods. 1, 2 CSP a skutočnosť, že žalobca využil svoje dispozičné oprávnenie a vzal žalobu v celom rozsahu späť skôr, ako sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 CSP

alebo pojednávanie, pričom súhlas žalovaného so späťvzatím nebol potrebný, okresný súd akceptoval späťvzatie žaloby a konanie zastavil.

4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd v zmysle § 256 ods. 1 CSP, § 257 CSP, § 262 ods. 1 a 2 CSP. Podľa článku 4 ods. 1 a 2 CSP, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. Ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

5. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, v spojení s § 256 ods. 1 a 2 CSP a § 257 CSP. K zastaveniu konania v danom spore došlo v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcom. Procesný úkon späťvzatia žaloby žalobcom mal za následok zastavenie konania. Okresný súd poukazuje na to, že v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná, musí ísť o celkom výnimočný prípad (výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu). Z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú teda významné okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu práva na súde a aký bol postoj strán k veci, prípadne postoj strán sporu v priebehu sporu.

6. Okresný súd ustálil, že v tejto veci je pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania potrebné zohľadniť nielen skutočnosť, že žaloba bola vzatá späť, ale dôvod, pre ktorý bola žalobca vzatá späť, a tým je skutočnosť, že došlo k vydraženiu dotknutých nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu W. E., a tieto už ďalej netvorí súčasť konkurznej podstaty úpadcu, preto trvanie na podanej žalobe nemá pre žalobcu právny význam. Zároveň je potrebné zohľadniť aj skutočnosť, že žalobca v konkurze úpadcu W. E. uplatnil námietku u správcu, správca konkurznej podstaty zahrnul nehnuteľnosti do konkurznej podstaty úpadcu, preto žalobca podal žalobu o vylúčenie majetku zo súpisu. V súčasnom právnom stave v prípade, ak by žalobca trval na podanej žalobe (nehnuteľnosti boli vydražené, netvorí ďalej súčasť konkurznej podstaty úpadcu, čo by viedlo k zamietnutiu žaloby), preto trvanie na podanej žalobe zo strany žalobcu by nebolo účelné a právne významné. Okresný súd uvedené skutočnosti, na ktoré poukázal žalobca, zohľadnil ako dôvody hodné osobitného zreteľa a rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania, keďže nemožno v danom štádiu konania jednoznačne konštatovať, že procesné zavinenie na zastavení tohto konania je výlučne na strane žalobcu/resp. na strane žalovaného.

7. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný, ktorý namietal nesprávne právne posúdenie okresným súdom v časti o nároku na náhradu trov konania, ktoré bolo vydané v neprospech žalovaného a okresný súd pri jeho vydaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný citoval z ods. 11. napadnutého uznesenia a ods. 12. Žalovaný sa nestotožnil s posúdením skutočností konajúcim súdom, že žalobca v konkurze na majetok úpadcu W. E. uplatnil námietku u správcu, správca konkurznej podstaty zahrnul nehnuteľnosti do konkurznej podstaty úpadcu, a že nehnuteľnosti boli vydražené, čo by viedlo k zamietnutiu žaloby, ako skutočností, ktoré predstavujú dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 257 CSP. Žalovaný svoje odvolacie dôvody opieral o „názor odbornej verejnosti prezentovaný v publikácii Števíček, Fícová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol.: Veľké komentáre, Civilný sporový poriadok, C.H.Beck 2016, ISBN: 978-80-7400-629-6 (ďalej len „Komentár“), kde k ustanoveniu § 257 na strane 941 a nasl. autori uvádzajú, že „Dôvody osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovateľnú voľnú úvahu súdu.“ V ďalšom autori uvádzajú: „Dôvody hodné osobitného zreteľa možno zhrnúť nasledovne:

- Neprimeraná tvrdosť
- Podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu
- Povaha a okolnosti sporu
- Zložitosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky
- Zložitosť prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy
- Osobné pomery strany sporu

- Nízky príjem“

8. V odvolaní žalovaný uviedol, že skutočnosti, ktorými okresný súd odôvodnil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa nie je možné subsumovať pod zákonný § 257 CSP v zmysle predloženého odborného výkladu predmetného ustanovenia. Odvolateľ tiež citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo 17/2009. Skutočnosti, ktorými dôvodil konajúci súd nepriznanie nároku na náhradu trov konania, nepredstavujú podľa žalovaného výnimočný prípad umožňujúci aplikáciu § 257 CSP. V „zmysle odborného výkladu uvedeného v Komentári, nie je možné súdom uvedené okolnosti subsumovať pod akýkoľvek dôvod osobitného zreteľa.“ Okresný súd podľa žalovaného rozhodol priamo v rozpore s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, keď žalovanému nepriznal náhradu trov konania, čím sa dopustil neprimeranej tvrdosti rozhodnutia voči žalovanému, a to s poukazom na skutočnosť, že v predmetnom konaní existovala procesná prekážka *res iudicata*, na ktorú žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe okresný súd „upozornil a ktorá by preto musela viesť k zamietnutiu žaloby aj v prípade keby žalobca žalobu nevezal späť a zároveň k nesprávnemu rozhodnutiu súdu došlo aj s poukazom na nižšie uvedenú rozhodovaciu prax súdov, kedy pri späťvzátí žaloby, ako procesnom zavinení žalobcu pri zastavení konania, je náhrada trov konania priznaná žalovanému.“

9. Žalovaný v odvolaní poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5M Cdo 12/2008, v ktorom Najvyšší súd SR uviedol: „Zavinenie je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva z dôvodu, že v opačnom prípade by išlo o posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej. Preto, ak zobral navrhovateľ návrh späť, zásadne platí, že zaviniť zastavenie konania, a je preto povinný uhradiť odporcovi jeho trovy.“ Okresný súd odôvodnil nepriznanie náhrady trov žalovanému z dôvodu, že žalobca uplatnil námietku u správcu, ktorý nehnuteľnosti zahrnul do konkurznej podstaty úpadkyne (správca konkurznej podstaty postupoval v súlade so zákonom, ak predmetné nehnuteľnosti zahrnul do konkurznej podstaty a k porušeniu akýchkoľvek práv tak nemohlo dôjsť) a že majetok po vydražení už netvorí súčasť konkurznej podstaty, čo by viedlo k zamietnutiu žaloby. Uvedené dôvody však nesúvisia s procesným zavinením zastavenia konania. Okresný súd postupoval nesprávne, ak posudzoval hmotnoprávnu stránku žalobcom uplatneného nároku pre prípad pokračovania v konaní. V zmysle vyššie uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu, pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania, súd posudzuje len procesné zavinenie zastavenia konania. V tomto konaní je, vzhľadom na späťvzatie žaloby, procesné zavinenie zastavenia konania na strane žalobcu a z tohto dôvodu musí byť náhrada trov konania priznaná žalovanému. Okresný súd posudzoval súčasný právny stav, v ktorom zdôraznil, že nehnuteľnosti boli vydražené, netvorí ďalej súčasť konkurznej podstaty, čo by viedlo k zamietnutiu žaloby. Žaloba bola založená výhradne na potrebe vyriešenia otázky platnosti zmlúv, ktorých platnosť už bola súdom posúdená a vec bola právoplatne skončená (pričom predmetná otázka bola hmotnoprávne súdom rozhodnutá). Platnosť kúpnych zmlúv, ktorých absolútnu neplatnosť žalobca namietal v tomto konaní a o ktorú opieral dôvodnosť ním podanej žaloby, bola posúdená v konaní sp. zn. 5C/145/2013 na Okresnom súde Čadca a v zmysle právoplatného rozsudku boli namietané kúpne zmluvy posúdené ako platné. Aj v prípade, keby žalobca žalobu späť nevezal a nedošlo by k speňaženiu predmetných nehnuteľností, tak by konaniu bránila procesná prekážka rozhodutej veci, a preto z dôvodu existencie prekážky *res iudicata* (ktorú žalovaný výslovne vo svojom vyjadrení namietol), by okresný súd žalobe nemohol vyhovieť (ani v prípade keby nedošlo k speňaženiu predmetných nehnuteľností) a žalobu by tak musel zamietnuť a priznať nárok na náhradu trov konania žalovanému. Žalovaný odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 97/2014, v zmysle ktorého „Prekážka rozsúdenej veci (*res iudicata*) patrí k procesným podmienkam a jej zistenie vedie v každom štádiu konania k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec.“ Žalobca si žalobou uplatnil nárok, o ktorom už bolo súdom právoplatne rozhodnuté, čoho nepochybným následkom bol vznik nadbytočných trov právneho zastúpenia žalovaného, ktoré v zmysle zákona a judikatúry súdov, majú byť žalobcom žalovanému nahradené. Komentár k § 256 ods. 1 CSP uvádza, že „Zavinenie môže existovať na strane žalobcu aj na strane žalovaného. Na strane žalobcu existuje procesné zavinenie napríklad, ak podal žalobu vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdu alebo ak podal žalobu, hoci existovala prekážka *rei iudicatae* alebo prekážka *litispendencie*, alebo ak bez dôvodu vzal žalobu späť, avšak aj vtedy, ak vzal žalobu späť pre dôvodné vznesenie námietky premlčania žalovaným a pod.“ Okresný súd pri rozhodovaní nezohľadnil procesnú prekážku, na ktorú žalovaný upozornil a v rozpore so zákonom rozhodol o nepriznaní náhrady trov konania žalovanému, čím ukrátil stranu žalovaného na jej právach. Nesúhlasil s okresným súdom, ktorý tvrdil, že nie je možné konštatovať procesné zavinenie na zastavení tohto konania výlučne na strane žalobcu, resp. na strane žalovaného. Citoval v odvolaní z uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/117/2013, zo dňa 26.07.2013 a tiež z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7M Cdo 4/2010 a z rozhodnutia

Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/66/2013 zo dňa 13.02.2013. V zmysle uvedenej judikatúry súdov SR, je zrejmé, že procesné zavinenie zastavenia konania pri späťvzati žaloby je spravidla na strane žalobcu (za predpokladu, že výslovne nie je spôsobené správaním žalovaného, napr. zaplatením uplatneného nároku po podaní žaloby), pričom k späťvzatiu žaloby v predmetnom konaní nedošlo na základe správania žalovaného a žalovaný má nárok na náhradu trov konania. Nepriznaním nároku na náhradu trov konania došlo k ukráteniu na právach žalovaného a porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Dal do pozornosti odvolacieho súdu uznesenie Okresného súdu Zvolen č.k. 12Csp/62/2020-159 zo dňa 08.02.2021, ktoré bolo potvrdené aj nadriadeným súdom, Krajským súdom v Banskej Bystrici, č.k. 15CoCsp/19/2021-218. Žalovaný je presvedčený, že v predmetnom konaní neboli splnené procesné podmienky na uplatnenie § 257 CSP. Vzhľadom na procesný úkon žalobcu (späťvzatie žaloby) uvedená súdna prax v tomto odvolaní preukazuje, že späťvzatím žaloby dochádza k zastaveniu konania z dôvodu zavinenia žalobcu, a to aj s poukazom na skutočnosť, že v konaní nedošlo k späťvzatiu žaloby z dôvodu neskoršieho správania žalovaného v zmysle žalobného návrhu. Žalobca podanou žalobou uplatňoval nárok, ktorý vyplýval z posúdenia otázky už súdom prejednanej a bolo o nej právoplatne rozhodnuté, čím z procesného hľadiska ani nebolo možné o žalobnom nároku súdom opätovne konať (bez ohľadu na speňaženie predmetných nehnuteľností), a k zastaveniu konania by došlo aj v prípade, ak by žalobca nevezal žalobu späť, čoho následkom by bolo priznanie trov žalovanému. V predmetnom konaní späťvzatie žaloby nemôže byť podľa žalovaného považované za zavinenie žalovaného, ale naopak jedná sa o zavinenie žalobcu, preto okresný súd mal rozhodnúť v zmysle § 256 ods. 1 CSP. Navrhol, aby bolo uznesenie v napadnutej časti zrušené a aby bol priznaný žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, alebo aby odvolací súd uznesenie okresného súdu v napadnutej časti zmenil tak, že žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že sa stotožňuje s uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 43Cbi/6/2021-149 zo dňa 17.02.2022, ktoré považuje za presvedčivé a po právnej stránke riadne odôvodnené. Rozhodnutie je súladné s ustálenou rozhodovacou praxou a zákonné, pričom jeho odôvodnenie je dôkladné a dostatočne presvedčivé. Ako súd prvej inštancie konštatoval v napadnutom rozhodnutí, v predmetnej veci je potrebné vziať na zreteľ dôvod, pre ktorý bola žaloba žalobcu vzatá späť a tým bola skutočnosť, že došlo k vydraženiu dotknutých nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu W. E. a tieto už ďalej netvoría súčasť konkurznej podstaty, preto trvanie na podanej žalobe nemá pre žalobcu právny význam. Žalobca sa podanou žalobou domáhal vylúčenia sporných nehnuteľností zo súpisu z dôvodu, že žalobca nikdy platne nepreviedol vlastnícke právo k daným nehnuteľnostiam na kohokoľvek. Keďže podľa žalobcu nikdy nedošlo k platnému prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, nemohli byť zahrnuté v súpise majetku úpadcu W. E.. Žalobca bol podvodným spôsobom pripravený o svoje nehnuteľnosti, pričom v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp.zn. 1T/137/2018 bol páchatel' uznaný za vinného zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona. Žalobca rovnako podal i žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorou žalobou sa domáhal určenia, že je vlastníkom sporných nehnuteľností. Tým, že došlo k vydraženiu nehnuteľností, nebol už daný žiadny objektívny dôvod na to, aby tieto konania naďalej prebiehali. Je zrejmé, že samotný žalobca nezavinil, že muselo byť predmetné konanie zastavené. Podľa žalobcu za situácie, keď bol podvodným spôsobom pripravený o svoje nehnuteľnosti, za čo bol páchatel' právoplatne uznaný za vinného, následne sa zákonným spôsobom domáhal určenia vlastníckeho práva a vylúčenia majetku zo súpisu a následne bol v dôsledku vydraženia nehnuteľností nútený vziať podanú žalobu späť, je nepochybne daný dôvod na aplikáciu § 257 CSP. „Žalobca rovnako nesúhlasí s tvrdeniami žalovaného o existencii prekážky res iudicata. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci je vymedzená dvoma kritériami, a to totožnosťou subjektov a totožnosťou predmetu sporu. Je teda zrejmé, že musí ísť o tie isté subjekty práva, ktoré vystupovali v pôvodnom konaní ako sporové strany, a ten istý predmet konania, t.j. musí sa jednať o totožný nárok uplatnený z totožného skutkového základu medzi totožnými subjektmi. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade nie je naplnená ani jedna z uvádzaných podmienok, nie je možné sa stotožniť s právnym názorom žalovaného o existencii prekážky rozhodnutej veci, pričom takýto záver je v zmysle uvedeného neutržateľný.“

11. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že nesúhlasí so žalobcom a jeho vyjadrením v ods. II. V prípade dôvodne podanej žaloby v tomto konaní (o vylúčení majetku zo súpisu), by trvanie na tomto žalobnom nároku žalobcu malo právny význam a nebol by nútený vziať žalobu späť, nakoľko pre prípad dôvodne podanej žaloby v tejto veci (o vylúčení majetku zo súpisu), mal žalobca možnosť podať žalobu

o neplatnosť dobrovoľnej dražby predmetných nehnuteľností (v zmysle ustanovenia § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách v znení neskorších predpisov) a navrhnúť prerušenie tohto konania (o vylúčenie majetku zo súpisu) do rozhodnutia o žalobe o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Ak bola žaloba v tomto konaní (o vylúčenie majetku zo súpisu), podaná dôvodne, potom by bol žalobca s vysokou mierou pravdepodobnosti zrejme úspešný aj v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, preto nemožno súhlasiť s tým, že by pokračovanie v tomto konaní (o vylúčenie majetku zo súpisu) nemalo pre žalobcu význam. Žalovanému nie je známe, že by žalobca takýto prostriedok právnej ochrany (žaloba o určenie neplatnosti dražby) využil. Žalobca vo svojom vyjadrení opätovne poukazuje na hmotnoprávne dôvody, ktoré ho viedli k späťvzatiu žaloby, ktorými taktiež dôvodil konajúci súd vo svojom uznesení, avšak, podľa žalovaného, pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd neprihliada na zavinenie z hmotnoprávneho hľadiska, ale len z procesného hľadiska, v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 5M Cdo 12/2008. S odkazom na uvedené tak žalovaný zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach, že v predmetnom prípade, nebolo možné v zmysle odborného výkladu aplikovať ustanovenie § 257 CSP a vzhľadom na absenciu relevantných dôvodov pre aplikáciu tohto ustanovenia mal za to, že súd svoje rozhodnutie (v tejto napadnutej časti) riadne neodôvodnil. V právoplatne skončenom súdnom konaní sp.zn. 5C/145/2013, vedenom na Okresnom súde Čadca, v ktorom bolo meritórne rozhodnuté (a toto rozhodnutie bolo potvrdené aj odvolacím súdom), konajúci súd posúdil platnosť oboch kúpnych zmlúv, ktorých neplatnosť namietal žalobca v tomto konaní. K tvrdeniam žalobcu, uvedeným v čl. II vyjadrenia, že žalovaný v odvolaní nekonkretizoval odvolacie dôvody a neuviedol odvolací dôvod, ktorý by bol riadne vymedzený konkrétnymi okolnosťami uviedol, že uvedené tvrdenie žalobcu je v zjavnom rozpore s obsahom odvolania žalovaného.

12. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach podľa § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP postupom bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario a uznesenie okresného súdu v napadnutom výroku o trovách konania, potvrdil ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

13. Podľa § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný .

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti uznesenia okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení uznesenia okresným súdom, krajský súd podľa § 387 ods. 2 CSP v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie uznesenia okresného súdu v napadnutom výroku. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie závery napadnutého uznesenia okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia okresného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

17. Odvolací súd primárne uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Len na zdôraznenie vecnej správnosti rozhodnutia okresného súdu v napadnutom výroku a k odvolacím dôvodom žalovaného, krajský súd považuje za potrebné uviesť, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu posudzoval v rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov žalovaného, obsiahnutých v podanom odvolaní v podaní právneho zástupcu zo dňa 17.3.2022 (č.l. 159 spisu), doručenom prostredníctvom elektronických prostriedkov s KEP. Žalovaný práve predmetným odvolaním stanovil kvalitatívnu, ako aj kvantitatívnu stránku posudzovania časti odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu krajským súdom. Podstatou odvolania žalovaného bola námietka nesprávnej aplikácie § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania pred súdom prvej

inštancie, ktorej výsledok nebol založený na závere, že žalobca zaviniel zastavenie konania, v dôsledku ktorej skutočnosti okresný súd rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania.

18. K námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že pod vecou je potrebné rozumieť predmet konania a s ním súvisiace prejudiciálne otázky. Pod nesprávnym právnym posúdením veci treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu alebo aplikoval nesprávnu právnu normu alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (obdobne viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 121, 122, 123/2016 z 23. júna 2016). V danom prípade odvolací súd má za to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

19. Pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania bolo určujúcim zistenie, že okresný súd konanie zastavil na základe späťvzatia žaloby žalobcom, v podaní právneho zástupcu zo dňa 1.2.2022 (čl. 122 spisu). Z tohto dispozičného úkonu žalobcu vyplýva, že žalobca zobral žalobu späť v zmysle § 145 ods. 1 CSP, a to z dôvodu, „že nehnuteľnosti vedené Okresným úradom Čadca - katastrálny odbor, zapísané na LV č. XXXXX pre okres Čadca, obec Čadca, katastrálne územie I., a to:

- Rodinný dom súpisné číslo XXX nachádzajúci sa na parcele registra „C“ parc. č. KN 7230/1 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 528 m²,

- Parcela registra „C“ parc. č. KN 7230/1 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 528 m²,

ktorých vylúčenia zo súpisu sa žalobca podanou žalobou domáhal, boli na dobrovoľnej dražbe dňa 21.01.2022 vydražené, berie týmto žalobca podanú žalobu o vylúčenie majetku zo súpisu v celom rozsahu späť. Z vyššie uvedeného je súčasne zrejmé, že žalobca procesne nezaviniel zastavenie konania, a preto navrhuje, aby súd nepriznal právo na náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov“.

20. Okresný súd v uznesení uviedol, že „Žalobca využil svoje dispozičné oprávnenie a vzal žalobu v celom rozsahu späť skôr, ako sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 CSP alebo pojednávanie, pričom súhlas žalovaného so späťvzatím nebol potrebný. Preto súd akceptoval späťvzatie žaloby a konanie zastavil.“

21. V tejto spojitosti krajský súd považuje za potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádza súd zo zásady zodpovednosti za výsledok, t.j. zásady úspechu podľa § 255 CSP. Táto zásada úspechu sa uplatňuje pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sporového konania. Len v sporovom konaní sa totiž dá hovoriť o úspechu, resp. neúspechu, strany konania. Krajský súd zároveň dodáva, že zásada úspechu vo veci, ktorá ovláda náhradu trov sporového konania, je vo všeobecnosti pri rozhodovaní o trovách konania doplnená zásadou zavinenia, t.j. § 256 CSP a § 257 CSP.

22. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Odvolací súd uvádza, že účelom tohto citovaného zákonného ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Zákon vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

23. Krajský súd považuje za podstatné uviesť, že v rámci odvolacieho prieskumu neopomenul ani na argumentáciu žalovaného, ktorú žalovaný opieral o „ názor odbornej verejnosti prezentovaný v publikácii Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol.: Veľké komentáre, Civilný sporový poriadok, C.H.Beck 2016, ISBN: 978-80-7400-629-6 (ďalej len „Komentár“), kde k ustanoveniu § 257 na strane 941 a nasl. autori § 257“. Na tomto mieste odvolací súd uvádza, že CSP umožňuje súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania prihliadnúť výnimočne na zvláštnosti prejednávanej veci a prispieť tým k odstráneniu prípadnej tvrdosti, ktorú by inak vyvolalo uplatnenie jednotlivých zásad, na ktorých spočíva rozhodovanie o náhrade trov konania. Úvaha súdu, či sú splnené procesné predpoklady pre aplikáciu tohto ustanovenia, musí vždy vychádzať z posúdenia všetkých

relevantných okolností konkrétnej veci. Predmetné ustanovenie preto nemožno interpretovať tak, že súdu sa umožňuje kedykoľvek a bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania aplikovať § 257 CSP. Výnimočnosť aplikácie tohto ustanovenia musí byť daná osobitnými okolnosťami, ktorých charakteristika musí byť v odôvodnení rozhodnutia vždy náležite vysvetlená a konkretizovaná.

24. Vzhľadom na prijaté závery v tomto odvolacom konaní na odstránenie akýchkoľvek prípadných pochybností a vo vzťahu k rozhodnutiam súdov rôznych stupňov, na ktoré poukazoval žalovaný v odvolaní, odvolací súd uvádza, že si je vedomý, že záväznosť konštantnej judikatúry nevyplýva pre všeobecné súdy priamo zo zákonnej úpravy, avšak obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06) (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25). Rozhodnutia súdov rôznych stupňov, na ktoré poukazoval žalovaný v odvolaní však podľa zistení odvolacieho súdu neriešili konkrétnu identickú skutkovú a ani právnu situáciu, ktorá by bola potom pre odvolací súd dôvodom pre odklon od záverov okresného súdu, s ktorými sa ako s vecne správnymi stotožnil cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP. Je potrebné akcentovať k týmto záverom, že § 257 CSP teda rieši výnimočnú situáciu a takto je potrebné nazerať aj na aplikáciu tohto zákonného ustanovenia. Nemožno iným spôsobom vyhodnocovať tvrdenia, vykonané dôkazy, pre výrok o trovách konania a tie isté tvrdenia a vykonané dôkazy s iným záverom vo vyvolanom odvolacom konaní vyhodnocovať pre rozhodnutie vo veci samej v tejto prejednávanej veci pre zastavenie konania. Okresný súd v odôvodnení uznesenia vo vzťahu k zastaveniu konania (ktoré nadobudlo právoplatnosť) skonštatoval, že „Žalobca využil svoje dispozičné oprávnenie a vzal žalobu v celom rozsahu späť skôr, ako sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 CSP alebo pojednávanie, pričom súhlas žalovaného so späťvzatím nebol potrebný. Preto súd akceptoval späťvzatie žaloby a konanie zastavil.“ Len pre úplnosť odvolací súd len primerane a podporne uvádza, a to vo vzťahu k dôvodom zastavenia konania v tejto veci, že „Keďže súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov, nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. Klásť si takúto otázku je nielen zbytočné, táto otázka je úplne nepatričná (nemá byť prečo položená). So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia je akékoľvek „nové“ právne posudzovanie právoplatného súdneho rozhodnutia v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov vylúčené (nepripustné)“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 Cdo 84/2014 z 25. marca 2015).

25. Odvolací súd si osvojil závery vyplývajúce z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 212/09-26 z 10.11.2009, „Okolnosti hodné osobitného zreteľa zákon neuvádza ani exemplifikatívne, čo však neznamená, že tým vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie alebo priznanie len sčasti úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania“.

26. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného ako i k jeho poukazu na považuje za podstatné uviesť, že ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby (resp. čiastočného späťvzatia žaloby), tak potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie žalovaného, spočívajúce napríklad v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania. Ak by žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu

alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému, znáša trovy žalovaného žalobca. V tejto spojitosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7 M Cdo 4/2010 zo dňa 14. septembra 2011, podľa ktorého: „K zastaveniu konania môže dôjsť z rôznych procesných dôvodov (napríklad pre nezaplatenie súdneho poplatku, pre nedostatok podmienky konania, z dôvodu späťvzatia návrhu alebo žaloby a pod.) Pri zastavení sporového konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či, a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť“ a tiež i na to, že „Náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniť. Pri zastavení konania je potom na vyriešenie otázky náhrady trov konania kľúčové zistenie, či niektorý z účastníkov konania (a pokiaľ áno, ktorý z nich) z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť, resp. či návrh bol vzatý späť pre správanie odporcu, ako to bolo aj v danej veci, keď žalovaný po podaní žaloby uznal nárok sťažovateľa a uspokojil ho. To znamená, že § 146 ods. 1 písm. c) OSP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené, možno aplikovať len v prípade, ak neexistujú dôvody (resp. výnimky) na priznanie náhrady trov konania podľa § 146 ods. 2 OSP.“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 210/2013-28 zo dňa 4. júla 2013).

27. Odvolací súd uvádza, že vo vzťahu k posúdeniu dôvodnosti odvolania žalovaného si osvojil právnu argumentáciu (primerane a podporne na skutkový stav prejednávanej veci) vyplývajúcu z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 210/2019, postupoval v jej intenciách, v zmysle ktorých „...V okolnostiach danej veci možno povedať, že priznanie trov konania predpokladá posúdenie troch predpokladov, a to späťvzatia žaloby, správania žalovaného a napokon dôvodnosti podanej žaloby. K prvému predpokladu ústavný súd len konštatuje, že tento je v danom prípade nepochybný. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že „V prvom rade je potrebné pri posudzovaní tohto procesného zavinenia na strane žalobcu brať zreteľ na to, že žalobca zobral svoju žalobu späť, pričom žalovaný ani len čiastočne nesplnil to, čo bolo v žalobnom petite uplatnené... Pretože nárok na náhradu trov konania je nárok vyplývajúci nie z hmotného, ale procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, a teda z hľadiska vzťahu výsledku konania odporcu (žalovaného) k požiadavkám navrhovateľa (žalobcu). Ide teda o to, či sa navrhovateľ domohol k uplatnenému nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by navrhovateľ bol v meritórnom konaní úspešný alebo nie“. „K späťvzatiu žaloby viedli sťažovateľa objektívne dôvody - protest prokurátora, na ktorý sťažovateľ ani žalovaný nemali dosah, ale v dôsledku ktorého bola zabezpečená ochrana vlastníckeho práva sťažovateľa, čím odpadol predmet žaloby. Ústavný súd zdôrazňuje fakt, že pred podaním protestu prokurátora, sťažovateľ nemal inú možnosť, ako sa domáhať ochrany svojich práv, iba prostredníctvom podania žaloby. Existenciu takého objektívneho dôvodu (protest prokurátora) nie je možné pripísať na ťarchu sťažovateľa - žalobcu a na tomto základe urobiť záver o tom, že správanie žalovaného nepodmienilo späťvzatie žaloby, o čom svedčí aj výsledok v konaní o proteste prokurátora (neplatnosť kúpnej zmluvy), o ktorom mal krajský súd vedomosť. Podľa názoru ústavného súdu je vhodné pre posúdenie priznania nároku na náhradu trov konania za procesnej situácie späťvzatia žaloby posúdiť aj dôvody, ktoré viedli žalobcu k podaniu žaloby“. V tomto smere aj krajský súd (sp.zn. II. ÚS 210/2019) uviedol, že „... žalovaný nesie procesné zavinenie na podaní žaloby zo strany žalobcu...“, ale pritom nie je možné akceptovať pokračovanie úvahy krajského súdu, podľa ktorej toto zavinenie „... však nemá vplyv na rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP“. Práve správanie žalovaného je určujúcim faktorom pre posúdenie jedného z kritérií na priznanie trov konania, z ktorého vyplýva dôvodnosť podanej žaloby. Ústavný súd s ohľadom na povinnosť nahradiť trovy konania v prípade zastavenia konania poukazuje tiež na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2899/2010 z 8. marca 2011, ktorý okrem iného argumentoval takto: „... Nyní posuzovaný případ přílehlavě ukazuje, že teze (kterou aplikoval i městský soud), dle níž to, zda byla zpět vzata žaloba podána důvodně, tedy zda zastavení řízení procesně zaviniť žalovaný, lze zjistit jen z porovnání petitu žaloby a následného chování žalovaného, může být přepjatým formalismem a v extrémním rozporu s principy spravedlnosti. V konkrétním případě - jako byla nyní posuzovaná věc - může být nutné přihlížet i k odůvodnění žalobního petitu, a to za účelem eliminace stavu, který by byl v extrémním rozporu s principy spravedlnosti. Princip procesního výsledku nelze chápat formálně, neboť nejen petit, ale i žalobní tvrzení, tedy důvody žaloby vyjadřují, proč se žalobce žalovaného plnění domáhá...“, „Ako addendum ústavný súd uvádza, že už viackrát sa mal možnosť vyjadriť k spôsobu hľadania a výkladu práva v konkrétnych právnych veciach. V náleze sp. zn. III. ÚS 341/07 ústavný súd uviedol, že pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybné

potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad „e ratione legis“ pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. V ďalšom náleze sp. zn. I. ÚS 243/07 (v ktorom nešlo o výklad zákona, ale zmluvy) ústavný súd uzavrel, že všeobecný súd musí prihliadať na vzájomné vzťahy jednotlivých do úvahy pripadajúcich argumentov a ich úlohu v konkrétnom prípade vyvážiť s ohľadom na špecifikum danej kauzy, a nie tieto kritériá iba mechanicky aplikovať. Takýto prístup je zároveň prístupom modernej judikatúry, ktorá postupne nahrádza formálne legalistický pohľad na právo pohľadom, ktorým sa sudca usiluje poskytnúť najlepšie vyargumentovanú odpoveď na právne a skutkové otázky, ktoré pred neho strany sporu predložia (II. ÚS 49/2018).“ Nemožno podľa odvolacieho súdu prehliadnuť konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v tomto rozhodnutí v ods. 34., v zmysle ktorého „Podľa názoru ústavného súdu bol odvolací súd povinný dôsledne preskúmať všetky skutočnosti (berúc ohľad aj na odôvodnenie žaloby) a až na tom základe vyvodiť svoj právny názor a odôvodniť ho. Krajský súd mal dbať aj na to, aby účastník konania len z dôvodu, že si uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu, neutrpel majetkovú ujmu v dôsledku platenia trov konania.“

28. Práve s odvolaním sa na vyššie citované skutočnosti potom poukazuje odvolací súd primerane a podporne i na závery rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 614/2018 z 20. augusta 2019, sp.zn. I. ÚS 225/2019 z 20. augusta 2019, ktoré si osvojil, a to s dôrazom na právnu istotu vyplývajúcu z Čl. 2 CSP. Z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 225/2019 z 20. augusta 2019 vyplýva „Ústavný súd konštatuje, že z procesného hľadiska je potrebné urobiť záver, že žaloba sťažovateľky bola podaná dôvodne (to sa ale nemusí vzťahovať na dôvodnosť žaloby z hmotnoprávneho hľadiska, ktorá sa však v takomto prípade neskúma a neposudzuje), pretože v čase podania určovacej žaloby sťažovateľka ako žalobkyňa nemala inú právnu možnosť domôcť sa ochrany svojich práv. K späťvzatiu žaloby viedli objektívne dôvody - protest prokurátora, na ktorý sťažovateľka a ani žalovaný nemali dosah, ale v dôsledku ktorého bola zabezpečená ochrana vlastníckeho práva sťažovateľky, čím odpadol predmet žaloby. Vzhľadom na to je v danom prípade opodstatnený záver, že stranám sa nárok na náhradu trov predmetného konania nepriznáva.“ Z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 614/2018 z 20. augusta 2019, vyplýva záver z bodu 35. „Ústavný súd konštatuje, že z procesného aspektu je potrebné urobiť záver, že žaloba bola podaná dôvodne (to sa ale nemusí vzťahovať na hmotnoprávnu dôvodnosť žaloby, ktorá sa však v takomto prípade neskúma a neposudzuje), pretože v čase podania určovacej žaloby žalobca nemal inú právnu možnosť domôcť sa ochrany svojich práv. K späťvzatiu žaloby viedli objektívne dôvody - protest prokurátora, na ktorý žalobcovia a ani sťažovateľka ako žalovaná nemali dosah, ale v dôsledku ktorého bola zabezpečená ochrana vlastníckeho práva žalobcov, čím odpadol predmet žaloby. Vzhľadom na to je v danom prípade opodstatnený záver, že stranám sa nárok na náhradu trov predmetného konania nepriznáva.“ Odvolací súd si teda v tomto odvolacom konaní, tak ako to už uviedol v tomto rozhodnutí, osvojil primerane a podporne, s dôrazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, dôvody rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 614/2018 z 20. augusta 2019, sp.zn. I. ÚS 225/2019 z 20. augusta 2019, pričom východiskom bola skutková a právna situácia prejednávanej veci, ktorá umožňovala prijatie záverov ustálených ústavným súdom i na prejednávanú vec, a to v rovine príčinnej súvislosti, kedy príčinou je správanie sa strán sporu a je potrebné ho posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala a skutočnosťou, pre ktorú neskôr žalujúca strana vzala žalobu späť. Pri zohľadnení predmetu konania a okolností dobrovoľnej dražby v priebehu sporu (čl. 120 spisu) potom podľa odvolacieho súdu nebolo možné pričítať zavinenie na zastavení konania žalobcovi a ak okresný súd za tejto situácie konštatoval, že „keďže nemožno v danom štádiu konania jednoznačne konštatovať, že procesné zavinenie na zastavení tohto konania je výlučne na strane žalobcu/resp. na strane žalovaného“, tak odvolací súd tento záver považoval za vecne správny vzhľadom na závery vyslovené najmä v ods. 2., 6., 12., 13. napadnutého uznesenia.

29. Za týchto okolností potom odvolací súd mal za to, že bolo v rovine posúdenia nároku na náhradu trov konania, relevantné postupovať, cez citované závery z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej

republiky sp.zn. IV. ÚS 614/2018 z 20. augusta 2019, sp.zn. I. ÚS 225/2019 z 20. augusta 2019, v zmysle ktorých odvolací súd ustálil, že z procesného aspektu bolo potrebné urobiť záver, že žaloba bola podaná dôvodne (to sa ale nemusí vzťahovať na hmotnoprávnu dôvodnosť žaloby, ktorá sa však v takomto prípade neskúma a neposudzuje), pretože v čase podania žaloby žalobca nemal inú právnu možnosť domôcť sa ochrany svojich práv. K späťvzatiu žaloby viedli objektívne dôvody - výsledky dobrovoľnej dražby, tiež nebolo možné konštatovať zavinenie na strane žalovaného. Vzhľadom na to je v danom prípade opodstatnený záver, že stranám sa náhrada trov konania nepriznáva.

30. Vo vzťahu k odôvodneniu svojho rozhodnutia odvolací súd uvádza, že „Navyše (dovolací súd to iba poznamenáva), súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05)“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 92/2012 z 22.11.2012).

31. Pre úplnosť k vyššie uvedenému a odvolacím dôvodom žalovaného sa zvyrazňuje, že o porušení práva na spravodlivý proces je možné hovoriť len v takom prípade, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožní strane uskutočniť jej patriace procesné úkony, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Miera porušenia procesných práv niektorej zo strán sporu musí nadobudnúť takú intenzitu porušenia, ktorá vyvodzuje porušenie jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo 69/2017). V prejednávanej veci odvolací súd po oboznámení sa s postupom okresného súdu konštatuje, že tak žalobcovi a ani žalovanému neboli porušené jemu patriace procesné práva, čím nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže žalovaný nebol vylúčený z výkonu žiadneho práva, ktoré mu priznáva procesnoprávny predpis, a to Civilný sporový poriadok.

32. Ani jeden z odvolacích dôvodov žalovaného, nebol vyhodnotený odvolacím súdom ako relevantný, preto vo vyvolanom odvolacom konaní bolo uznesenie okresného súdu v napadnutom výroku vyhodnotené ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

33. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní na základe procesnej obrany žalovaného účastníka (sporovej strany). Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (pozri II. ÚS 37/2001). V súvislosti so svojím potvrdzujúcim rozhodnutím odvolací súd považuje za potrebné poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, v zmysle ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi okresného súdu, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a navyše rozviedol vlastnú argumentáciu.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP. Krajský súd aj pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal z rovnakého princípu ako pri trovách konania, o náhrade ktorej rozhodoval okresný súd. Dôvody rozhodnutia uvedené odvolacím súdom v tomto rozhodnutí v žalovanom vyvolanom odvolacom konaní, ktoré bolo limitované odvolacími dôvodmi žalovaného sa zákonite premietli aj do rozhodnutia o trovách odvolacieho konania, keďže jeho výsledok nebolo možné subsumovať pod úspešnosť niektorej zo sporových strán.

35. Rozhodnutie bolo odvolacím súdom prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.